

25 år

SHERWOOD-STAMMEN

1932

26. februar

1957

Sernummer af: **QUAN**

I anledning af Hyltebjerg
gruppens 25 års jubilæum.

Redaktion

Erik Parup
Erik Dreves Andersen
Clausholmvej 38, Vanløse
Damse 1530.

Oplag 300 eksemplarer.

FRA TRYKSVÆRTE FRONTEN

I oldtiden var Ansgar divisionen ikke større end at vi kunne klare os med et divisionsblad. Det var gode gamle "PERGAMENTET" som hver måned med sine farvestrålende forsider og duplikerede fire sider var stærkt medvirkende til sammenholdet i divisionen. "Jacob" redigerede en lang periode PERGAMENTET, men i 1934 følte den to-årige Vanløse trop sig allerede så gammel, at man begyndte at snakke om at udgive et tropblad, som skulle hedde "QUAN" - navnet på den plante, der havde givet navn til Vanløse. - Men det blev ikke til meget mere end snakken.

I 1938 dukkede et lille hekto graferet blad ved navn "KÆDEN" op. Det er en fortsættelse af Tigerpatruljens eget blad og Mogens Damby er redaktør. "KÆDEN" havde samme tilbøjelighed som mange andre gruppeblade, det levede ikke ret længe.

Men i 1945 tog Leif Kyndal initiativet til at genoplive QUAN og han blev egentlig skaber af det fine blad, vi har idag. Desværre døde Leif alt for ung og med ham mistede dansk musikliv et uomtvisteligt talent og vi en begejstret ung

fører og en usædvanlig ven med fine menneskelige egenskaber. Vi, som arbejdede sammen med Leif, vil altid mindes ham med glæde og taknemmelighed.

Siden 1944 er QUAN udkommet hver måned med et par ganske enkelte undtagelser - som opvejes af ekstranumre på engelsk - dansk i 54 og 55. Gruppebladet har haft skiftende redaktører, og når vi nævner Mogens Damby, Erik Parup, Niels Nielsen, Fer Dragsholt er forhåbentlig ingen blevet glemt.

Da Gamwellstammen oprettedes i 1945, udgav den nye gruppe straks et blad under navnet "PERGAMENTET" med Kurt Mølback som redaktør. Ved sammenslutningen i 1947 fortsatte Kurt redaktionen af QUAN.

I øjeblikket er redaktøren Erik Dreves Andersen, som har formået at give vort gamle blad et nyt ansigt. Bladet udkommer nu almindeligvis med 8 sider, og fyldt med tegninger og i smuk, velfbalanceret opsetning er det en glæde at læse. Oplaget er nu 150 eksemplarer om måneden. Et gruppeblad kan undværes - hvis man aldrig har haft noget. Men QUAN kan vi ikke være foruden, det er en del af Sherwoodstammen og en betydningsfuld del. Foruden alle gode ønsker for fremtiden, vil jeg udtrykke ønsket om mange flere fremtidige medarbejdere end Robin Hood.

Dan Spray, director
for Boy Scouts International
Bureau, verdensspejderbevægelsens leder,
canadisk general.
Wood Badge.

To
The Sherwood Tribe,
(Hyltebjerg Group),
YMCA Scouts.

Dear Brother Scouts,

I am very glad to have this opportunity of sending greetings to my Danish Scout friends at the start of the new year. May 1957 bring them and all Scouts everywhere much happiness and Good Scouting. ...

Scouts everywhere are doing their best to do real Scouting, just as our Founder B-P wanted them to. They stick to the old daily Good Turn, they are helping in their communities and are setting an example to all by their happy friendliness. As this momentous year of 1957 dawns, let us all make extra effort to be the best Scouts, we can possibly be. I don't mean that we should all try and become perfect, that would be asking too much, but do let us try and live up to the spirit and ideals of Scouting by being helpful, friendly and enthusiastic.

That would have pleased B-P and how better can we honour his memory during this his very special year.

On the occasion of the 25th Anniversary of your Group I send greetings and congratulations to all present and past members, and I wish you continued success in the future.

Yours sincerely

D. C. Spray

25 år i glimt

- 1932: 1. Vanløse trop startes 26. februar i menighedshuset på Veras alle af Svend Aage Jacobsen. Sommerlejr i Hareskoven med 9 deltagere.
- 1933: Troppen har nu 2 patruljer: Uglerne og Hjortene. Ulveflok oprettes i januar. Uniformsforbudet giver os et mærkeligt udseende. S. lejr v. Jungshoved.
- 1934: Divisionsommerlejr på Bønsvig. 3. patrulje startes. Uniformsforbudet ophæves atter. Gennem en fererløs vinter holder 12 spejdere liv i troppen.
- 1935: Troppen oplever sin første korpslejr i Hjorteker. Tager navnet "Dronningen af Sabas Trop". Jacob på misionsskole i England. Louis Larsen tropfører.
- 1936: Gruppensystemet indføres. Jacob vender hjem og bliver gruppefører. Troppen har 4 patruljer. Sommerlejr på Kåle. Roverkreds oprettes med Jan som RS-fører. Divisionsudstilling i KFUK. Stor distriktovelse i Brøndbyerne.
- 1937: Ny gruppe oprettes St. Georgsdag, den tager navnet "Sherwood-stammen". Louis bliver GP. Pinslejr i Sverige og S. lejr ved Melby, gamle trop ved Bønsvig.
- 1938: Fører mangel i gamle gruppe. Tilsluttes Sherwoodstammen. Louis Larsen GP. Sommerlejr ved Fårevæjle. V.S.V. oprettes af en forældre kreds, som giver os lokalerne, Flakholmen 25.
- 1939: Deltog i "Storlejren i Storbyen" på Bellahej dagen før verdenskrigens udbrud. Aldre spejdere ind i "Spejdnernes hjælpekorp".
- 1940: Korpslejren ved Snoghej aflyst, da 9. april kom. Ingen sommerlejr. Spænding om tyskernes hensigter overfor spejderbevægelsen.
- 1941: Stor spejderudstilling i Jernbanecafeen. To troppe, en flok og en RS-kreds i gruppen. Ingen sommerlejr.
- 1942: Troppene slæses sammen igen. Ingen sommerlejr. Luftalarmer og mørklægning gør møderne vanskelige.
- 1943: Spejderne gør fin indsats på Tomsgård brandstation under luftangrebet på B & W i januar. Sommerlejr ved Karrebaksmunde. RS-kredsen nedlægges.
- 1944: Møder, som ikke står i programmet, finder sted i lokalet, hvor der også er lejr seng til overnatning. De fleste større spejdere og førere sidder i tysk fangenskab eller er "under jorden". Troppens sommerlejr ved Tystrup - Bøvelse og flokkens i Mosehuset forlænges 4-5 dage af generalstrejken.
- 1945: Gamwellstammen i Hyltebjerg sogn oprettes med Louis som GP. Helge Rasmussen bliver GP. for Sherwood. Ingen sommerlejr.
- 1946: Begge troppe med på korpslejr ved Sønderborg. Flokkene på divisionsulvelejr i Dokkedal.
- 1947: Fører mangel i Vanløse, godt sving i Hyltebjerg. Sammenslutning af grupperne som Sherwood-stammen i Hyltebjerg sogn. Mogens Damby bliver GP. og pastor Im. Rasmussen grupperådsformand. Troppen på sommerlejr ved Magleby, ulvene ved Skåstrup Strand.
- 1948: Udstilling i menighedshuset. Sommerlejr i Mosehuset for ulvene og Stamme nakke for troppen.
- 1949: Troppen på fjeldtur i Norge. I efteråret bliver Erik Parup GP.
- 1950: Troppen deltager i korpslejr ved Fredericia.
- 1951: Udstilling i menighedshuset. Tropsommerlejr på Samsø. Efter LPK oprettes en seniorspejderpatrulje.
- 1952: Troppen er på sommerlejr på Taasinge, flokken på Langsø.
- 1953: Vi flytter ind i vore nye lokaler i Hyltebjerg kirke. Sommerlejr: Troppen ved Bønsvig og flokken på Langerød.
- 1954: Den store tur til England hos IV West Bridgford i Nottingham. Desuden sommerlejr ved Nysted og ulvelejr ved Buresø.
- 1955: Troppen med på korpslejr på Bornholm, derpå 14 dage på lejr ved Arkesødet sammen med vor engelske frændetrop. Vi begynder med forældre møder. 2. ulveflok oprettes.
- 1956: Vi indfører kvindelig flokfører, forsøger et nyt ulvesystem og seniorarbejde. Vi begynder forældrearbejde efter nye linier. Sommerlejr for troppen på Men, 1. flok på Præstø Fod og 2. flok i Mosehuset. Seniorspejdere deltog i det første spejdertattoo på Østerbros stadion.
- 1957: 26. februar fejrer Sherwood-stammen 25 års jubilæum som Københavns største gruppe.

Hilsen fra spejderchefen

Gunnar Mølgaard, spejderchefen. Spejder fra 1919. Sognepræst i Dronningborg. Wood Badge.

Hilsen til Sherwoodstammens 25 års jubilæum.

Vi lever i jubilæernes tidsalder. Mæsten daglig fortæller fede overskrifter i aviserne om, at den og den agtede medborger nu har været så og så mange år i sin stilling, eller at det og det firma nu har betjent sine kunder på freuragende vis i et eller andet rundt år.

Er der nogen grund til, at vi som KFUM-spejdere jubilerer, når en gruppe har bestået f.eks. i 25 år?

Ja, så afgjort! Uden på nogen måde at sige et eneste ufordelagtigt ord om de agtede medborgere eller de valrønommerede firmaers indsats, så skal man ikke undervurdere den betydning, det har haft - og stadig har - for en by eller en bydel, at der i en lang årække har været drevet et KFUM-spejderarbejde, hvorigennem der er øvet en bade menneskelig og kristelig værdifuld påvirkning af drenge og unge mænd.

Nu har så den glørværdige Sherwoodstamme bestået i samtlige 25 år, og det er da altid en bedrift! Det er lykkedes i de 25 år at oparbejde et stykke spejderarbejde, der står respekt om, ikke blot indenfor Københavns distrikt, men udover det ganske korp. Men kender jeg skovgangsmanden Robin Hoods øtlinge ret, så har I ikke tænkt at lægge jer til hvile på "laurbærene", men stiler med oplagthed og pionersind videre mod nye bedrifter.

Hvor megen god indflydelse, der i de svundne år er udgået fra Sherwoodstammen til Hyltebjerg sogns drenge og unge mænd, er vanskeligt at sige; men det fejler ikke, at der på jubilæumsdagen er mange "gamle grønne", der med taknemmelighed tænker på den tid, hvor de var aktive i Hyltebjerg gruppe.

Vi i hovedbestyrelsen glæder os over hver velleddet og livskraftig gruppe, og vort jubilæumsønske skal være, at den "gnist", der i den svundne tid har været over arbejdet i Sherwoodstammen, fortsat må fænge i levende drengesind, og at der i årene fremover stadig må være et frisk og muntert spejderarbejde i Hyltebjerg sogn, hvor drenge og mænd med drengesind - gennem den glade leg og det sunde kammeratskab må finde og følge de spor, der fører til den voksne mands u-selviske liv i tjeneste for Gud og mennesker.

Mølgaard

Een gang spejder, altid spejder

Svend Aage Jacobsen, stifteren af spejderne i Vanløse, tropfører og gruppefører og kompagnichef i Hjemmeværnet.

Gribskov en sommernat i 1935, den store hike er i fuld gang. Klokkeren var omkring 0200, det var så mørkt som en julinat kan blive, men absolut mørkt nok for de fleste af den store flok Ansgar spejdere (ikke så få fra Vanløse) som rykkede frem gennem skoven, årvågne på udkik efter "Fjender! Vi lå en patrulje et stykke fremme foran hovedstyrken for at orientere os om vor rute. Da lyder pludselig sagte listende trin i natten - mange og ret forude. Vi griber til de bedste våben: Stilhed og skjul, afventende begivenhedernes udvikling. Imidlertid må ikke alle have været lige tavse jeg tænker mig, at -- nå, det kan være ligemeget hvem, men en med for stærk hjertebanken forårsagede, at en gren brækkede, med en lyd som et kanonskud i stilheden. "Hvem der?" lød en drøvende jydsk stemme. Den stemme var ikke til at tage fejl af selvom det var seks år siden, jeg sidst havde hørt den. "Hallo 23, kom frit frem. Det er 22" lød mit omgående svar. To gamle soldaterkammerater mødtes i en mørk skov i en spændende situation og i spejderuniform.

Nogle år senere - vi er midt i Danmarks onde år, den tyske besættelse. Så lød det igen i en mørk nat: "Hvem der?". Denne

gang kom svaret mere forsigtigt og med større sikkerhedsforanstaltninger - men dog, der var ingen tvivl, to gamle spejderkammerater mødtes igen, uden uniform, denne gang som "soldaterkammerater".

Spejderånden havde bevist sin levedygtighed. Tro mod GUD og fedreland. En god kammerat. Det blev ikke den eneste gang to gamle spejderbrødre mødtes under frihedskampens vanskelige vilkår og Gud ske lov for det.

Med 25 års erindringer som baggrund -- og hvilke begivenhedsrige år - skal der lyde et kraftigt "TIL LYKKE DRENGE" fra en gammel spejder - i al beskedenhed den første grønne i Vanløse. Fortsæt på samme måde i de næste 25 år. Det er jer, som nu er drenge og senere som mænd og førere, der skal føre stammen videre i sundt tempo og livlig kappestrid med andre stammer. Skulle "Gøngelegen" i Gjorslevskovene og andre minderige steder blive alvor, hvilket GUD forbyde, så vid, at: "Ingen kærlighed er større end den, der sætter livet ind for sine venner!".

Jeg kan idag skrive under på sentansen: EN GANG SPEJDER, ALTID SPEJDER, og det skulle ikke undre mig, om jeg endnu fik lov at udrette noget som spejder.

Så længe vi i gamle Danmark oplever målbevidst, banebryden - de arbejder og har drenge og unge mænd til stadig at fylde rækkerne, så længe vil Danmark bestå som et frit land.

Guds velsignelse over fremtiden.

Jeres hengivne

Jacob

Kamp, latter og bøn

Chr. Thomsen, distriktchef i København, spejder siden 1915. Skoleforstander. Wood Badge.

Kære jubilant!

I 25 år har du nu samlet drenge og unge til spejderliv - og med alle fejl og svagheder må du have gjort det godt, siden du nu er blevet så gammel.

25 års kampe - din kamp for at være en rigtig ramme om drenge, der vil (eller kan fås til at ville!)

Dine føreres kamp mod travlhed og træthed og modløshed, hos sig selv og hinanden og drengene.

- hundreder af drenges åbenlyse eller skjulte kamp for at bære din bluse med rette. 25 års kampe.

Og 25 års latter og sang - som kun livet, hvor det er friskest og sundest, kan skænke dem - til som et lys og en kraft at vise drengesind vejen fremad.

Og 25 års bøn - bøjede hjerters fællesbøn og enkeltes bøn for egen tilværelse i fristelser og fald og kampe og sejre - og for stridende og for svigtende kammerater.

25 år i fremgang og i vanskeligheder, for den enkelte og for dig. Måtte du få 25 til - og endnu bedre!

Chr. Thomsen

Minder fra istiden

"Mit bedste spejderminde" skulle jeg fortælle om. Men hvordan finder man i hast frem til det, når minderne står der i snesevis og tripper og siger: "Jeg er det bedste, nej, jeg, nej, du har altid holdt mest af mig!" o.s.v.

Men i hvert fald - det begyndte med, at jeg i 1932 kom her til København. Unge provinsianere savner ofte deres hjem og deres sædvanlige omgangskreds. Det gjorde jeg også. En dag gik jeg så op til kardinalen. Hvor mange af jer kan huske ham? Han havde besøgt Ålborg et par gange, derfra kendte jeg ham.

"Kan du bruge mig til et eller andet" spurgte jeg. "Ja," svarede han, "tag til Vanløse". Det gjorde man så og traf der personer, som man aldrig vil glemme - en af dem var Svend Jacobsen, spejder, pioner og mand folk i hver fiber; som den mand kunne indrette en lejr! og som han kunne lave mad!!

Nu om stunder holder spejdere jo patruljemøder i flotte lokaler med elektrisk lys og centralvarme og træk og slip og hvad ved jeg. Men i den grå old tid. I ved dengang, der var grøfter på begge sider af Alekistevej - da var det anderledes. Vi samlede i Jans lysthus om en petroleumslampe, og efterhånden, som vi frøs fast til bænken (det har jo nok været et sted i slutningen af istiden!) så kommanderede Svend: Rend og hop!! og så hoppede vi, indtil vort bundfrosne hjerteblod igen begyndte at cirkulere. Jo, det var tider, og bagefter gik vi ind til Jans mor og drak alt, hvad hun havde i huset af skoldkogende hed kaffe!

Engang imellem holdt vi af nød og lokaletrang møde i præsteværelset i kirken. Så måtte vi ind til provst Ottosen efter nøglen. Han kikkede noget på en før han betroede os den. Det

ville jeg nu også nok have gjort hvis jeg havde været provst.

Nogle år senere fik jeg selv nøglen til kirken - det var, da jeg blev præst ved Vanløse kirke. Så nu kunne jeg gå ind uden at spørge om det først.

Men da var ulvene væk!

Jo, hvorfor går ulve og spejdere aldrig i kirke?

Så en dag rykkede man teltpælene op. Men forinden havde man fået held til at liste en mand ind gennem bagdøren hos jer - Louis nemlig! Præsentation over flødig. Han er også jyde!

Jeg tror, I blev glade for ham! Og han for jer! Synes I i grunden ikke, at jeg burde belønnes på en eller anden facon, fordi jeg har givet jer Vanløse spejdere et så strålende menneske? Nå det kan vi snakke om en anden gang.

Nu er det tid at slutte disse Vanløsebetragtninger. Halvandet år er jo heller ingen lang tid. Men det var en god tid. Og jeg siger jer - alle spejderkammeraterne fra dengang - tak for den.

Niels Larsen

Niels Larsen, flokfører 1933. Sammen med "Grus" og "Sten" i Hjortekær 1935.

En dejlig alder

Berge Neidel, divisionschef for Ansgar Division fra 1956, i mange år gruppefører i Lindenvang, måske bedre kendt som "Baghera". Kriminalbetjent.

Det er i år et spejderjubilæumsår. Det er 100 år siden, at B.P., den geniale stifter af spejderbevægelsen, blev født, og det er 50 år siden, han i England begyndte sit nu verdensomspændende spejderarbejde.

Men også her lokalt i Hyltebjerg sogn er der jubilæum. Det er 25 år siden gruppen blev stiftet.

I betragtning af de to foregående nævnte åremål synes 25 år ikke at være ret meget, ja man kan vel sige, at 25 år endnu er en ung alder, en dejlig alder - og sådan føler jeg også det er for Hyltebjerg gruppe.

De 25 år har nøjagtig været så mange, at der er skabt rige traditioner i spejder- og ulvearbejdet, men samtidig er de 25 år ungdommens år, hvor stort initiativ og idealisme i arbejdet er det eneste rådende.

Set fra et divisions områdes side har Hyltebjerg altid følt sig stærkt knyttet til divisionen. Det har aldrig manglet på arbejdsvilje og -indsats, når divisionen kaldte til et eller andet foretagende eller arbejde.

Jeg ønsker jer hermed hjertelig til lykke med de 25 år og ønsker alt godt for gruppen i de kommende år.

Jeg føler en særlig trang til at sige tak for den gode divisionsånd I altid har udvist og udtrykke håbet om, at denne ånd også i fremtiden må være den alt rådende.

Med venlig spejderhilsen.

B. Neidel

Af 25 års dagbøger

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Fra en af de ældste dagbøger erfarer vi, at tropførereren skal rejse til Syrien som missionær, Hejrene skriver herom:

"Det bekendtgøres, at Vanløse troppen herefter skal hedde Dronningen af Sabas trop".

Gamle spejdere taler ofte om, at på deres tid var der meget livligere i troppen. Måske de har ret, hvad dette citat fra Hejrenes dagbog kunne tyde på: "Mødet begyndte med særbehand ling, idet jeg et øjeblik før havde skrabet min albue".

"Hvordan mon tropførere var i gamle dage?" spørger mange moderne drenge. Her skal I høre hvad Hejrene skriver fra en troptur:

"Det morsomste var, at Louis (vor DC til 1956) blev indkvarteret på alderdomshjemmet, hvor han fik stegt ål og kolde frikadeller".

Var han anderledes end tropførereren af 1957?

Videnskab har alle dage optaget spejderne. Her en kort bemærkning fra patruljemøde:

"Inden vi sluttede med spejderbønnen, regnede Jørgen Steen geometri med Jacob og Palle" og de ville vist sandtids gerne lave lidt om på flagtraditioner ne: "Der skulle tegnes et splitflag med dimensioner for hver mand i patruljen".

Jo, det var nu tider dengang. Hør blot hvor råt:

"Spionerne hjalp med at tage bind. Et par gange måtte uniformsermerne skæres af, da bindene var syet på".

Det var et referat fra en stor tæveøvelse.

Ørnene skriver om en særlig sport, som endnu siges at dyrkes i landets bedste troppe:

"Nå, afsted til fronten med den ene cykelbære. Inens Ebbe og Hans kørte den anden, kørte

Minnet i forvejen på sofaen".

Om en særlig good-turn læser vi hos Ørnene:

"Inden vi startede kom en mand hen og spurgte os, om vi havde set hans hund. Det var en Foxterrier. Den var sort, hvid, ikke ret stor, ruhåret, havde en rem slæbende efter sig, boede Grønnevej 17 og hed Christian sen og havde telefon og bil".

Et andet citat:

"Det bestemtes, at vi skulle have et tropblad "Quan". - men det blev først til noget i september 1945, man cykler ikke den dag man pumper.

Lidt idyl måtte selv de "gamle" have. Dette er fra Hejrene i julemåneden:

"Palle lavede farveklip, det samme gjorde Ølsgaard, Jacob sad og fumlede med et tifjern og et stykke linoleum. Arne Steen lå på ryggen med lukkede øjne og spillede mundharmonika og Gunnar skiftevis klimbade på en banjo og læste i en Flemming bog, mens Jørgen Steen gik rundt og så, om vi nu gjorde det rigtigt".

En spejder kan klare sig i en snever vending (måske et citat af B-P), men se i hvert fald her fra påskelejren ved Solrød:

"Da vi kom ud i køkkenet, var Jan og Erik P. i færd med at spille dam på det ternede køkkengulv med rugbrød og franskbrød som brikker".

Prøver kan altid diskuteres, de er afhængige af førerne. Tigrene skriver her:

"Alf blev hørt i rekrutprøven han kunne ingenting, - men tog den alligevel, da Jacob var i godt humør".

Og sådan kunne man blive ved med at blade i dagbøgerne og finde mange mærkelige citater, men på grund af den indskrænkede plads må vi slutte nu.

Smilet vort våben -
Sangen vort skjold

Immanuel Rasmussen,
sognepræst i Hyltebjerg
Grupperådsformand siden
1947.

Det gør slet ikke noget, at man bliver gammel, - når man bare holder sig ung. 25 år er gode at se tilbage på, når der har været meget at glæde sig over, og det ved jeg, der har. Jeg tror ikke, de drenge næsten kan tælles, som med taknemlighed ser tilbage på den tid, de var drenge i "Sherwoodstammen". De år hører til nogle af deres bedste, og deres bedste minder hører til den tid.

Det er svært at drage enkeltheder frem og give dem en særlig plads frem for andre, men der er dog et forhold ved Hyltebjerg gruppe, som jeg ikke kan lade være at fremdrage, nemlig dens organiske forbindelse med kirke og menighed, ikke bare for midlet ved, at præsten er formand, eller at spejderlokalet ligger i kirken, - men først og fremmest derved at spejderførerne tager deres førergerning som et stykke kirkeligt ungdomsarbejde og er med, når der i kirke og menighed skal gøres et stykke arbejde, - ikke mindst vor kirke sag har nydt godt af det, og det skal der siges tak for.

Når vi så, idet vi siger til lykke, også prøver at lade blikket rettes fremad mod dagene, der kommer, skal det være med ønsket om Guds velsignelse over arbejdet og med håb om, at Jeres kirke i mere end een forstand må være Jeres hjem og et sted, hvor I befinder Jer godt og kan lide at være i.

Med hilsen til drenge, førere og forældre og endnu engang

til lykke

Immanuel Rasmussen

Jan Walther-Larsen, spejder i 1932, troppepatroljefører, tropfører og R-S-fører i en årrække.

I kan sikkert forestille jer, hvor blødkogte de var. De fleste af drengene sammenlignede dem med en god hård tennisbold.

Et andet minde - da jeres nuværende gruppefører Erik Farup i sin tid blev spejder, nød jeg den tvivlsomme ære at være hans patroljefører, og jeg husker tydeligt, at han spurgte mig ved det første patroljemøde, han deltog i, om jeg mente, han kunne blive en god spejder.

Jeg så indgående på ham - og trøstede ham med, at det jo ikke var usædvanligt, det kom an på og når han blot viste ærlig stræben, skulle det nok gå --- ja, og nu kan I jo selv dømmes om han blev en god spejder!

Nå, men pladsen tillader ikke mere og derfor vil jeg slutte med en tak for den pragtfulde tid, jeg selv havde som spejder i Vanløse - og de bedste ønsker for gruppens fremtid.

Når man har fået til opgave at fortælle noget fra ens spejdertid strømmer minderne ind på en, så det er svært at finde ud af hvad man skal fortælle.

- men for at begynde med noget, vil jeg sige noget om at koge æg. Se, jeg har altid selv været meget dygtig til at lave mad!! (se næste side. red.) Med det resultat at jeg meget ofte blev brugt som cheffkok ved større lejre.

Således også engang hvor troppepen var på påskelejr. Min gamle ven Louis var lejrchef og han havde fået den geniale idé at vi alle skulle have blødkogte æg i anledning af påsken.

Da vandet kogte, kom jeg æggene i gryden og uheldigvis kom Louis ind i køkkenet i det samme. Jeg stod og så på mit ur og ville tage æggene op, da de havde kogt i tre minutter - Louis stod og så misbilligende på mig, hvorefter han udtalte, at såvidt han vidste skulle det æg koge i 3 minutter og 60 æg, som var i gryden skulle naturligvis koge 180 minutter! Da det var umuligt at overbevise ham gik jeg og kom først igen en times tid efter. Da havde Louis fået visse betænkkeligheder og vi blev enige om at tage æggene op.

Vore to første patroljeførere
Leif og Jan.

Jan

Louis, TA 1933, FF TF GF, startede Sherwood-stammen 37 og Hyltebjerg 45. DC 1946-56. Nu distriktassistent. Wood-Badge.

Det er egentlig med vemod, man konstaterer, at man nu er blevet en mand i "middelalderen", men redaktionens henvendelse om et bidrag til festskriftet har gjort dette helt klart for mig. Vi spejdere ser helst frem - og sådan skal det være - men så bliver man altså standset af et 25 års jubilæum og får lov et øjeblik at lade tankerne glide tilbage.

Og minderne passerer revue, og det bliver ikke mindst de første år, man standser ved. Og samtalen med den "gamle" former sig som en lang række af "husker du?". Ja - husker du? - da vi første gang var i korpslejr - Hjortekærlejren - eller da vi i 1937 drog på pinsetur til Sverige, hvor vi havde nogle begivenhedsrige dage. Hvem var der? der lavede hakkebøffer ved at sætte et grydelåg fast på et træ for derefter at stå et stykke fra og "klaske" kødet ind på grydelåget. Det var også på denne tur, at vi første gang blev "godsejere". Vi fandt en gammel ruin, hvor vi fik lov til at overnatte. Det var egentlig mest for en ordens skyld, at vi lagde os ind i huset, for der var så mange huller i væg og tag, så det faktisk blev det samme som at sove under åben himmel. Næste dag meddelte ruinens ejer os, at vi var velkomne til at beholde den, hvis vi var interesserede. Måske burde vi snart tage op og se til "godset". Eller husker du lejren,

hvor Jan (i sandhedens interesse skal tilstås, at jeg også medvirkede lidt) lavede budding som trods ihærdige anstrengelser ikke ville stivne, men hvor den røde sovs så til gengæld blev stiv som en pind. At buddingen yderligere var sveden, gjorde den naturligvis ikke mindre tiltrækkende. Man er vel spejder.

Men måske husker du bedst et af lejrålbålene, hvor vi sad en sammentømret flok og havde det muntert og godt, og hvor vi også fik lov at være stille og lade tankerne drage mod ukendte mål, og hvor du måske mere end noget andet sted mærkede, at Gud var os nær - ikke som noget sværmerisk, men som noget realistetsbetonet, som vi kunne gå ud i hverdagen med. Ja - hvorfor blev du og jeg grønne spejdere? Måske var det tilfældigt, måske bevidst. Jeg for mit vedkommende må sige Gud tak for mange gode år i Vanløse, for gode kammerater, for de mange dejlige forældre, som vi unge førere havde så stor støtte af og måske undertiden trak for store veksler på. Der er nok at sige tak for og glædes over.

Så lad mig da få lov til at slutte med ønsket om, at de, som i dag er drenge eller førere i troppen, når vor gamle trop fejrer 50 års jubilæum, må kunne se tilbage med lige så stor glæde, som vi "gamle" gør i dag - opfyldte af tak til Gud for alt det HAN i spejderbevægelsen har til Danmarks unge.

Louis Larsen.

Hilsen fra frænderne i Nottingham

Malcolm E. Gray, Group Scout Master i vor engelske frænde trop, 4th West Bridgford, Nottingham. Spejder siden 1920. Wood Badge.

Brother Scouts,

We, the 4th West Bridgford Troop from Nottingham, England, send you greetings and congratulations on this your 25th Anniversary.

This year of 1957 is a historic one for Scouting all over the world, and we are pleased that it is especially historic for you.

We remember our happy times together, and there is a very strong bond of affection between our troop and yours.

We feel that you are extremely fortunate in your leader Erik Parup and we admire all that he has done for Scouting.

We shall never forget your kindness and hospitality to us when we visited you in 1955. We again extend a hearty welcome to any of you who would like to visit this country, and shall be glad to find hospitality for you at any time.

We hope the link between us will remain and continue to strengthen for we feel that in international friendships like these, the future peace of the world is assured.

Again we wish you well and hope that you will go forward to many happy years of Scouting.

I am very sincerely

Your Brother Scout

Malcolm E. Gray

Hilsen fra frænderne i Haslev

Emil Nielsen, gennem mange år gruppefører i Peder Oxes gruppe, Haslev. Vore frænder siden 1941. Wood Badge.

På min daglige færden på de sjællandske landeveje har jeg mangen en gang lagt mærke til en stor lastvogn, på hvis bagende følgende står malet: "Undskyld vi bræder os - men det er svært at komme uden om B.P.-".

I år er denne sentens i høj grad aktuel for os spejdere, vi kommer ikke uden om BP. Det skulle endvidere have til følge, at man heller ikke kommer uden om spejderbevægelsen.

En ting er i hvert fald sikkert, man kommer ikke uden om Sherwoodstammen.

Det er snart 25 år siden jeg første gang mødte jer, det var i uniformsforbudets muntre dage, hvor troppen lå i lejr syd for Præstø - så flyttede jeg mine telt-pæle til Haslev, og kom med i Peder Oxe. Og her mødte jeg atter Sherwoodstammen, der fik startet nogle fællesforetagender, der trods mørkelægning, flyvervarslinger, trafikvanskeligheder og andre ubehageligheder var virkelige oplevelser for os alle.

Efter nogle års stilstand har Sherwoodstammen igen taget initiativet til at knytte venskabsbåndene endnu fastere mellem de to grupper, og det skal I have tak for.

Jeg tror på, og har erfaret, at dette venskab mellem Sherwoodstammen og Peder Oxe virkelig betyder noget og har stor værdi. Vort sankvem har været til inspiration og fornyelse for os.

Og så vil Peder Oxe ønske jer til lykke med de 25 år og ønske for begge grupper - ja, for hele korpset - at vi fortsat må brede os, så ingen kommer uden om BP's tanke med spejdersport.

Gud velsigne jeres fremtid.

Emil Nielsen

TROPPENS LÆNGSTE SOMMERLEJR

Helge Rasmussen, tropfører og gruppefører i flere perioder i fyrrerne - hver gang han i postvæsenets tjeneste blev flyttet til København.

Mangen en gang, når man sidder nogle stykker sammen og hygger sig med at genopfriske spejderminder, falder talen på den sommerlejr som blev troppens hidtil længste. Den var planlagt til at vare syv dage, men blev på tretten.

Det var i 1944, og rent bortset fra, at vi ventede, at tyskerne hvert øjeblik kunne finde på at forbyde spejderarbejdet helt, medførte forholdene, at der var en mængde specielle problemer, der skulle løses, for at en sommerlejr kunne løbe af stabelen. - Men sommerlejr skulle vi have, og det fik vi, skal jeg love for.

Ekstra glade var vi for at komme bort fra byen netop nu, idet der aftenen i forvejen var dekretet om spærretid fra kl. 20 hver aften, og hvem havde lyst til at være tvunget til at sidde indendørs i disse herlige sommeraftener.

Nå, vi glemte hurtigt alt hvad der hed spærretid, besættelse og andre kvaler, begunstiget som vi var af det herlige vejr og en skøn lejrlplads, og livet gik sin gang med niks, vildmandslejre og hvad sig hører til.

Det mest bekymrede ansigt i lejren var intendantens, thi forplejningssituationen var jo ikke den bedste, men det lykkel-

des ham dog at sørge for, at vi blev møtte hver dag.

Som lejren efter programmet nærmede sig sin afslutning nåede rygter helt ud i vor afsondrethed: Generalstrejke i København, al toggang standset, byen totalt afspærret, el- og gasforsyningen standset, barrikader i gaderne, masser af skyderi.

Vi holdt krigsråd. - Komme hjem kunne vi ikke, når der ingen tog kørte, og vi havde det jo nok også bedst, hvor vi var, vore pårørende havde sikkert og så besværet nok med at skaffe føden til sig selv. - Penge havde vi nok af til en tid endnu, men ikke rationeringsmærker. Hverken post eller telefon fungerede, men lade forældrene i uvished om vor skæbne kunne vi da ikke.

Altså blev resultatet, at jeg den aften, hvor vi skulle have været tilbage, startede ved midnatstid fra lejren på den eneste cykle, vi havde, for at forsøge at komme ind i byen, orientere mig om forholdene, underrette forældrene og skaffe mærker og endelig vende tilbage til lejren, hvor man ventede mig et døgn efter jeg var kørt.

Det lykkedes mig at slippe på de ind og ud igen ved Ejbyvej, hvor kontrollen ikke var så sprap og jeg nåede tilbage til lejren inden lejrbålet var brændt helt ned, med nyheder, mærker og mange hilser.

Ja, så gled vi ellers atter ind i lejrlivets rytme. Vi følte os meget begunstigede af hel det og nød livet i fuldt mål.

Hele den uge gik også med inden det rygtedes, at der nu atter var fri bane tilbage til hovedstaden.

Helge

En forældrehilsen

Fru Kirsten Wilms er repræsentant for den store kreds af forældre, som er os så gode støtter i vort spejderarbejde.

Som mor til to ulveunger vil jeg gerne i anledning af jubilæet bringe en hilsen. Jeg er gruppen megen tak skyldig, fordi den giver mine drenge gode og sunde fritidsinteresser. Det var en stolt dag for drengene første gang at møde i den fine uniform, og ikke mindst for os forældre var det en glæde at vore drenge søgte ind i en ungdomsorganisation i slægt med den vi selv fra vor pureste ungdom har været medlem af.

Jeg vil gerne bringe en tak til alle spejderførerne fordi de ofrer deres fritid til gavn og glæde for vore drenge. Selv om vi nok kan gøre meget, så kan vi dog ikke gøre en skovtur så spændende og fantasirig som "Akela" og "Baloo" formår det; og hele den ånd hvori møder og ture foregår er noget der særlig taler til en dreng og sætter hans fantasi i sving.

Blot måtte vi ved en sådan given anledning ønske, at endnu flere kvalificerede førere måtte melde sig til arbejdet, så vi kunne få mange flere drenge ind i dette sunde og gode ungdomsliv.

Hertil føjer jeg mine personlige ønsker om at KFUMS spejderarbejde må føres videre i samme gode ånd til lykke og velsignelse for ungdommen her i Hyltebjerg sogn.

Kirsten Wilms

Om spejdervej

Mogens Damby.
Spejder 1933,
patruljefører,
tropsfører. 1946-49 gruppefører i Hyltebjerg. Bor nu i Odense.

Da vi startede spejderarbejdet i Hyltebjerg sogn, havde vi kun de nødvendige voksne førere idet vi ikke ville tage drenge ud af den daværende Vanløse gruppe, som ikke selv havde for mange. Vi måtte derfor begynde med at uddanne nogle af de nye drenge til patruljeførere og patruljeassistenter og dette skete i stabspatruljen.

Ved et stabspatruljemøde delbart før en weekendlejr, hvor vi skulle ligge i telt, selvom det var udenfor den egentlige teltssøn, spurgte en af patruljeførerne om hvorvidt vi nu også tog afsted, selvom det såregnede, hvortil jeg svarede: "Mine herrer, al slags vej er spejdervej!"

Om lørdagen stod himmel og jord i et - det såregnede, stormede og var hundekoldt. Rigtig dansk efterårsvej. Da jeg tog hjemmefra sagde jeg til min kone, at jeg sikkert kom hjem inden længe, da der uden tvivl ikke mødte mere end et par stykker, så vi nok - heldigvis - måtte aflyse.

Jeg ankom til mødestedet og stor blev min overraskelse, da jeg så, at samtlige drenge var mødt. Den eneste, der havde sendt afbud, var - tropassistenten!

Vi tog afsted pr. cykle og på

turen fortalte en af patruljeførerne mig, at de faktisk var blevet overrumplede, idet de slet ikke havde regnet med, at vi skulle afsted i det "uhygge-lige" vejr, men at de var blevet enige om at møde blot for at få den triumf at høre mig sige min udtalelse om "spejdervej!"

Jeg måtte vel også indrømme, at jeg havde været indstillet på aflysning, men selvfølgelig ikke ville lade mig mærke dermed, da jeg så, hvor fint de mødte op. Iøvrigt blev det - trods fugtighed - en fornøjelig lejr.

I lejrer gamle spejdere ikke at sige: "Se dengang jeg var spejder, da var der spejdere til!". Jeg tror nu slet ikke, det holder stik, men måske en og anden i troppen idag - det være sig spejder eller fører - bør tænke sig om, inden han sender afbud til en tur, når vejret ikke synes slet så rart, for husk: "Al slags vej er spejdervej!"

Mon ret mange ved, at gruppen kan takke pastor Im. Rasmussen for, at det i det hele taget er muligt for gruppen at fejre 25 års jubilæum under de fantastiske gode forhold, I har i Hyltebjerg sogn. Spørg ham, om det er rigtigt, at han med gru tænker tilbage på de bevægede dage hvor han som grupperådets formand måtte udføre dette prisværdige kæmpearbejde, hvor han stod som mellem mellem førerne på den ene side og menighedsrådet på den anden. Havde han ikke kastet sin kærlighed på vort arbejde, havde det ikke været muligt at få den orden, hvor Sherwoodstammen fik lov at være grundstammen i sognets spejderarbejde.

Med ønsket om fortsat fremgang stor kammeratlig spejderhilsen

Mogens

Når fædre drager i lejr

Edv. Dragsholt, en af V. S.V.'s første medlemmer, fædrelejr-veteran og nu gruppe-rådsmedlem og formand for fædrekomiteen.

Ak ja! Tiderne forandrer sig. Det er et hjertesuk fra en gammel gubbe, der var med dengang, da der i gruppen gik fraser om fædrelejrene. - I dag kender gruppen en energisk arbejdende mødrekomite. - Tidernes udvikling?

I dag skriver vi historie; lad så os gamle få lov at minde om svunden tid, da der en lørdag eftermiddag i september uden for lokalet i Flakholmen samledes en broget skare af fædre, gamle grønne og spejderførere for pr. cykel at begive sig til Erkesødet i Kirkeskoven eller til en hytte ved Ryget skov eller Bure sø. Fædrene havde forsøgt at iklæde sig deres drenges lejrtoj - i de fleste tilfælde kunne de kun passe tør klædet. - Det sagdes, at det gik vildt til på disse lejre: Der var "skæg" på sovesalen, pyjamasbukser hang i flagstangen o.lign., patruljerne havde øklingende navne som "Børsterne", "Sutterne" og "Samfundshjælperne". Jeg husker, at der på en af lejrene var et civil medlem af grupperådet med - skulle han se, om det "gik pønt til?" - det gjorde det. - Lørdag aften samledes man om "pejsen"; den altid lune Røjgaard fortalte historier eller viste tryllekunst er; forretningsfolk som den energiske formand for den gamle "VSV" havde eftertragtelserverdige varer med (lige efter krigen); de blev solgt ved en el-

ler anden auktion, lodderne røg væk; det gjaldt jo om at skaffe overskud til lokalet i Flakholmen.

Man gik "tidligt" til "ro". Førerne havde jo udtænkt et anstrengende patruljeløb til næste formiddag. Een fører stod op søndag morgen for at vække fædrene og kommandere dem til morgengymnastik; de fædre, der mødte, sad på taburetter og gjorde kun armbevægelserne med - de øvrige muskler var trænet nok på cykelturen.

Efter patruljeløbet, som førerne ikke havde kunnet klare så fint, men som de alligevel som dommere kritiserede hårdt, ventede middagsmaden. Den var nu god, dengang vi havde "Kokken" (Børsternes fortrinlige p.fører) til at lave den, mens vi løb rundt i skoven. Det gik knap så godt, da vi selv skulle stege bøf på bål - det blev en slags forloren indianerragout på fast form.

Dette er jo kun pluk fra den halve snes lejre, der har været. Udplukkene, der måske er farvet af min erindring, giver Dem ikke meget begreb om, hvad fædrelejre var; men for os, der var med, vælger minderne frem, minder om godt kammeratskab og et fortrinligt samvær med vore drenges førere, et samvær, der gjorde, at vi lærte at sætte endnu højere pris på disse unge mennesker, der ofrer deres fritid for vore drenges skyld.

I de senere år har der ikke været tilstrækkelig tilslutning til fædrelejrene. - Er fædrene ved at glide ud af billedet? - Nej, i 1956 havde vi 2 fædrelejre, som nu kaldtes arbejdsweek-ends, hvor fædre fra divisionen arbejdede på Erkesødet; sidste gang var der 20 deltagere - der af lo fra Hyltebjerg gruppe. Det tager jeg som et tegn på, at fædrene igen vil flokkes om arbejdet i gruppen. Det skylder vi også vore drenge og - ikke mindst - deres førere.

Ed. Dragsholt 21

Tak for de gyldne minder

Bob Ramsing, også kaldet Pram eller - Preben, spejder i 1956, Skovduernes navn kundige patrulje fører.

I hvert fald én gang om året mødes seks ærverdige familiefædre omkring et bord med flasker og røgelse. Deltagerne er en kaptajnlejtant i flåden, en bogholder, en vagtmester i Falck, en direktør, en repræsentant og en journalist. Vi har det brandhyggeligt, medens vi opfrisker mindet om de uovervindelige "Skovduer" i Sherwoodstammen for næsten 20 år siden.

Hvilken uopslidelig formue for resten af livet har denne spejdertid ikke givet os. Ikke mindst den frie, men jernhårde opdragelse vi gav hinanden i sammenhold og kammeratskab.

Og så de gyldne minder!

Vi har engang ved en ren tilfældighed opfundet verdens skrappeste afføringsmiddel. Det var på den sommerlejr, hvor badningen mislykkedes og blev som suppe, medens frugtsovsen blev stiv og hård. Det smagte alligevel udmærket - og virkede perfekt indenfor 2 minutter! Heldigvis var der en skov i nærheden. Ja og så var der dengang, vi lå i vildmandslejr ved Roskilde og Jørgen om morgenen vågnede med en skovsnegl på panden. Og da vi hånedes Arne, fordi han trak sig ud af et af vore mange hyggelige slagsmål. Om natten blev han indlagt på hospitalet med et alvorligt

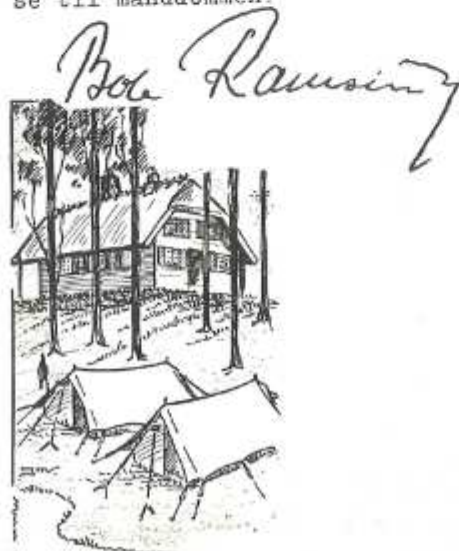
brud på armen! En vinterdag gik et par stykker af os gennem isen på Furessen, og vi sprang nøgne omkring i sneen for at holde varmen, medens de andre tørrede tøjet ved et bål. Og så var der dengang Vagn havde taget vækkeur med i lejr ved Sjølse, fordi han skulle tidligt op, køre de 20 km. til Vanløse og bringe morgenbrød ud for sin far, konditoren. Da uret ringede tidligt om morgenen i teltet vendte Vagn sig bare om på den anden side, idet han mumlede: "Hvem ta'r telefonen?". Ja og da vi havde bygget en hule i Arnes have! Da Arne kravlede ned gennem den lange underjordiske gang, mødte han på halvvejen en vild kat---

Næ, det går ikke med disse minder, papiret slår ikke til.

Nu har vi selv sørget for at sætte både en drenge- og pigepatrulje i verden. Vi kan ikke ønske vore børn noget bedre end at blive spejdere.

Baden Powell, Jens Grane, Louis Larsen - navnene slår endnu en streng an inden i os.

Tak for en strålende indvielse til manddommen!

Min bedste spejderoplevelse

Erik Parup, spejder 1933, patruljefører for Tigrene i 1935, har været flokfører og tropfører. Gruffefører siden 1949 og seniortropfører. Wood-Badge.

Min bedste spejderoplevelse - Var det mit første lejrbål eller min første nat i telt? Ja, måske den gang, men nu erindrer jeg ikke hvor eller hvornår det var. Var det den dag, jeg blev udnævnt til patruljefører? Eller den pragtfulde korpslejr i Hjortekær? Var det den gang min patrulje vandt divisionsfejden i 1936? Eller den førerløse vinter, hvor 12 drenge som gode kammerater holdt troppen i live gennem seks lange måneder? Var det pinseturen til Hallandsåsen i 1937, hvor troppen fik forurenende et affældigt bondehus? Måske var det Gilwell-lejren på Stoksbjerg i 1943? Eller spændende, farlige oplevelser under krigen sammen med nogle spejderkammerater i en sabotørgruppe? Var det tre smukke og begivenhedsrige uger i Norges højjeld i 1949 med troppen? Eller den solgyldne efterårsdag, da vi indviede Houens Odde? Var det sammen med troppen i England i 1954, hvor vi fandt os gode venner for livet i Nottingham-troppen? Eller første gang jeg stod i Gilwell Park og indsugede stemningen af et halvt århundredes spejderliv, det var en stor oplevelse! Men var det den største? Korpslejren på Bornholm. Modtagelsen af styrkerne i Rønne havn - hvide skibe, blå himmel, dannebrog og grønne drenge. Jo, det var en dejlig oplevelse som lejrens pressechef hele tiden at være i begi-

venhedernes centrum! Men var det den største oplevelse?

Gennem alle oplevelserne går en hjerterød tråd af godt kammeratskab, et venskab, som bærer igennem gode og dårlige tider - det er måske den bedste oplevelse?

Dog tror jeg, at jeg stadig har min bedste spejderoplevelse tilgode. Den, som har fattet livet som Guds gave, vil stadig have nye mål at stræbe imod. Spejderoplevelser er som en fjeldvandring, hvor man altid er på vej mod en bjergtop. Og hver gang man har nået den, ser man nye tinder længere borte. De drager os og vi haster videre mod dem. Det bedste har vi oplevet - og det bedste har vi tilgode!

Derfor tænker jeg med glæde og taknemmelighed tilbage på 24 lykkelige og rige spejderår - og ser med spændt forventning fremad. For min bedste spejderoplevelse ligger og venter på mig forude.

Erik Parup

Sukker, salt og havregryn

Poul Erik Christensen, — spejder 1945, patrulje-fører 1947-50. Flok-fører fra 1953 Wood Badge.

Når man som flokfører ransager sin hukommelse for morsomme oplevelser blandt ulveungerne, korpsets yngste drenge, går det ofte sådan, at man uvilkårligt kommer til at tænke på én bestemt dreng, der af en eller anden grund ligesom er kommet til at stå for en som indbegrebet af alt "ulveri".

For mig er det Kamyá. Det er snart mange år siden, vi havde Kamyá i flokken. Jeg var nær gået forbi ham uden at hilse, da jeg forleden traf ham i soldateruniform. Og dog står han den dag i dag for mig som ulveungen over alle ulveunger. Han var den, der med sine helt skøre indfald kunne bringe en

*****

hvilken som helst fører til fortvivlelse, men også den, der med sit strålende drengelumær betød liv og sammenhold i flokken.

Jeg husker engang, vi skulle på weekendlej. Ved flok mødet før lejren havde alle ulveungerne som aftalt husket små poser med sukker, salt og havregryn - undtagen Kamyá! Han havde naturligvis glemt sine og måtte love at aflevere de af talte naturalier på min adresse inden lørdag.

De var der også. Fredag aften, da jeg kom hjem fra et møde, havde Kamyá været der. Min brev-sprække havde åbenbart været for lille eller også havde hans poser været for store. I hvert fald fandt jeg, da jeg åbnede entredøren, en bunke på gulvet bestående af salt, sukker og havregryn. Poserne havde Kamyá taget med hjem for at kunne bruge dem en anden god gang.

Poul Erik

Nattevagt

Per Skovgaard Mortensen, ulveunge 1949, spejder 1951, patrulje-assistent 1953, seniorspejder i 1954.

det om den skønneste oplevelse i min spejdertid. Det blev til på en nattevagt ved 5-6 tiden en sommermorgenstund. Da vagten begyndte, var solen endnu ikke stået op, men lurede lige bag kirketårnet ovre i Nysted by. Alt var stille, når man undtager en fiskerbåds tøffen langt ude på havet - ja, havet, selv det var spejlblankt uden en krusning.

Med et stiger solen op over den sovende by, og som på et signal vågner alle fuglene og begynder straks at udtrykke deres fryd over den vidunderlige morgen.

Dette er med få og fattige ord historien om det mislykkede billede.

Man vender endnu et blad, måske flere og de dukker frem de minder: Aftentur om en stille månebelyst skovsø, cykletur i skoven, som er pudret med den fineste nysne, en gribende tale eller andagt, ja for ikke at glemme minderne om godt kammeratskab og sammenhold omkring det døende båls gløder eller under en krævende øvelse.

De sidste blade i mindebogen synes hovedsagelig at rumme lutter begejstring for det nye seniorscouting, som for mit vedkommende giver mig alt, hvad jeg har brug for af spænding, kultur, viden og kammeratskab.

Med disse ord, som skal omfatte en varm tak for den tid, jeg har haft som spejder, vil jeg ønske, at spejderarbejdet vil blomstre lige så godt og endnu bedre i de næste 25 år.

Da jeg blev bedt om at skrive et stykke til dette mindeblad, var jeg straks klar over, at det ville blive en let opgave, for med alle de mange oplevelser man har haft, når man har en syvstjerne over lommen, skal det jo sagtens kunne lade sig gøre at nedprente noget, som særligt har sat sine spor.

Man lader så minderne passere revy, og de dukker frem et efter et -

Min første store oplevelse som spejder var sommerlejren på Samse 1950 med den første nattevagt. Jeg var ikke helt stolt ved situationen, for det var jo et stort ansvar. På denne lejre kom jeg også på min første rigtige vandrehike hele aften rundt, men ih, sikke fødder! Nå tiden læger alle sår, også vabler.

Man blader så videre i mindernes bog. De næste sider er lidt falmende, ja minsandten om ikke solen har afbleget hele to års oplevelser.

Men så finder jeg også en klar og tydelig side. Her står: Sommerlejren Nysted 1954 og i det ene hjørne et billede, som teknisk set er dårligt, men alligevel uerstatteligt, da det rummer minder om en snuk oplevelse. Billedet forestiller blot fjorden ved Nysted en tidlig morgen. Men for mig er det min-

Per Skovgaard Mortensen.

Jeg har ikke taget skade af spejderlivet!

Gråbror, en af stammens 60 friske og frejdige ulveunger.

Jeg har været ulveunge i to-og-ethalvtår og i den tid har jeg altid været tilfreds med livet i flokken, og de ture, vi har været med på, er en dejlig afveksling midt i hverdagen. Det er også dem, man mest tænker tilbage på. Jeg husker f. eks. sommerlejren i Mosehuset 1956, fastelavnsturen til Haslev i 1955 og julelejren på Erkesædet også i 55. Man keder sig aldrig på sådan en tur, når man er sammen med Rann, Jacala, Ikki og alle de andre friske gutter fra rød bande. De kan måske også huske, at jeg på juleturen faldt gennem isen på skovsøen og derefter blev nødt til at sidde inde i huset og tørre sokker og støvler, mens de andre løb rundt udenfor og havde det dejligt.

På samme tur lærte jeg noget om hvordan man modvirker kolde fødder. Nogle af os sad nemlig en overgang med gummistøvlerne nede i en å, da vandet var varmere end luften.

Man bliver hårdet af spejderlivet. Det kan man se på vore hårdføre flokførere Akela og Baloo, f. eks. når flokken er

samlet til afgang på Guldagervej og tripper i kulden for at komme afsted, medens flokførerne ser ud til at befinde sig behageligt!

Jeg skal til slut nævne de forskellige spørgsmål, jeg må besvare for mine "alt for omsorgsfulde" forældre før en tur "Passer du nu godt på dig selv? Har du nu husket dit halstørklæde? Har du nu husket ekstra sokker?" og meget mere.

Jeg siger ja til det hele, for endnu har jeg ikke taget skade af spejderlivet.

Til lykke med jubilæet.

Gråbror

Seeonee.

DYK ÆNDERNE

I vor patruljes levetid har vi haft så mange oplevelser, at vi kunne fylde et helt jubilæumsnummer af Quan. Men det må vi ikke, så derfor nøjes vi med at fortælle om en enkelt tur som skaffede os et nyt patrulje-navn.

Må vi først præsentere os. Vi hedder til daglig Ærnerne - det får betydning senere - vi er en ganske almindelig spejderpatrulje (dog noget over middelmener vi selv).

Det skete en forårsmandag for et års tid siden, at vi på en tur i Rude skov traf seniorspejderne. Dem blev vi meget betaget af, de havde nemlig lavet nogle smarte både, som de sejlede med på en lille sø bagved Erkesædet. Vi måtte prøve det samme. Derfor fandt vi en anden sø, som var lidt større, men det gjorde ikke noget, for nu havde vi jo set, hvordan et godt fartøj skulle laves. Efter at have arbejdet på vor sejler i over en halv time, fandt vi, at den var god nok til at sætte i søen. Naturligvis ville vor patruljefører have den første tur, så det er egentlig hans skyld, at det skete, som nu skal berettes.

Båden lå fint i vandet, og patruljefører Jens anbringer sig sidende i båden, støder fra, vinker til den ved bredden ventende misundelige samling undersætter - og står så i mudret sø-

vand til navlen. Det kan godt være, at vi kun er en ganske almindelig patrulje, der ikke på nogen måde er over middel, for det viste sig nemlig, at vore knob var skilt, da de kom i vand. Og når knob kan det, er de særdeles særegent bundet.

Det var egentlig en lidt flov historie for os Ærner. Da patruljefører Jens kom til Erkesædet for at tørre tøj, fandt seniorspejderne straks ud af, at fra nu af skulle vor ellers hæderkronede patrulje kaldes "DYK-ÆNDERNE".

Nu havde vi håbet, at dette skulle gå upåagtet hen og vi hørte da heller ikke noget, før vi kom på sommerlejr på Høn. Her skulle vi nemlig prøve at bygge både efter nøjagtig samme mønster, som på hin minderige mandagssøndag. Alt var i orden til vi skulle til at sætte skuden. Så udbød vores tropfører: "Har I døbt fartøjet - ellers vil jeg foreslå navnet DYK-ÆNDEN. Tank, at han havde kunnet holde mund med det, han vidste, i så lang tid!!!

Spejderpatruljen, den ubrydelige enhed, kammeratskabet med de eventyrlige oplevelser.

GRUPPEN IDAG

Hvor mange drenge, vi i de 25 år har talt i vore rækker er ikke let at opgøre. Havde ikke så mange førere og patruljeførere beholdt stamogsblade og dagbøger, når de forlod os, kunne vi have meddelt det nøjagtige tal (og skulle den, som læser

dette, tilfældigvis ligge med slige ting, som i virkeligheden tilhører gruppen, kan de og bør de afleveres til gruppeføreren) men tallet skal sikkert komme op på omkring 400.

Idag er Hyltebjerg gruppe med 112 medlemmer Københavns største gruppe, om det også er den bedste, vil vi lade andre dømme om. Vi har aldrig høvdt os ved strålende sejre i turneringer, men vi har det godt sammen og har i en lang årrække været i støt og stadig vækst. Vi har i dag to ulveflokke, en spejdetrop og en seniortrop.

Den ene ulveflok Mowgliflokken arbejder efter den traditionelle linie. Det eneste nye er, at vi har indført kvindelige førere, flokfører Birthe Abrahamson og flokassistent (netop i disse dage) Anna Nejbjerg.

Seoneekoblet, som 2. flok hedder, har gjort forsøg med et amerikansk forsøg "Den mother" systemet, som tillader at flokken kan have næsten ubegrænset antal medlemmer. Den ledes af flokfører Erik Petersen og flokassistent Per Sørensen.

Spejdetroppen har 36 spejdere i 5 patruljer. Tropicfører Niels Nielsen har været i Ame-

rika, men driver arbejdet efter gode, gammeldags metoder, og sammen med tropassistenten Per Frøholdt og tropmedhjælper Erik Dreves Andersen udføres her et fint stykke førerarbejde.

Seniortroppen Klan Locksley er stammens nyeste skud og for så vidt korpsets forsøgstrop. Seniorspejderne er 15-20 år og dyrker spejdersport efter nogle nye linier, som endnu ikke er vedtaget i korpset, inspireret af amerikansk "Exploring". Der er 14 seniorspejdere, troppen ledes af S-tropfører Erik Parup og S-tropassistent Per Dragsholt.

Træningskomiteen er også en nyhed. Den består af tropfører Ole Eskjær Hansen, tropassistent Bent H. Nielsen og flokfører Poul Erik Christensen, hvis opgave er at planlægge kursus og konkurrencer.

Med al respekt for fortiden har gruppen idag en større og bedre trænet førerstab end nogensinde, rustede til at møde de skærpede krav, der idag stilles til ungdomsarbejde. Vi har to førere med Wood Badge og flere igang med Gilwelltræning en. Og endnu bedre: I seniortroppen findes allerede morgendagens førere.

Grupperådet, hvis civile medlemmer er Im. Rasmussen som formand, fru Ågot Langvad, Edv. Dragsholt, Erik Hauritz og Chr. Krogh, er et meget aktivt og ansvarsbevidst råd. Det er i de sidste år lykkedes at skabe en stærk forældrekontakt som begyndte med en række foreldremøder og i dag resulteret i nogle møde- og fædrekomiteer, der klarer visse administrative opgaver i gruppen og på den måde aflaster førerne. 27 foreldre

har bestemte opgaver i gruppens arbejdsområde.

V.S.V. skylder vi megen tak. Den foreldreforening, som afdøde købmand Bruun Andersen var primus motor i og formand for i en lang årrække, har haft uvurderlig betydning for gruppens trivsel. Vi gamle, der husker, hvordan Bruun Andersen lagde hele sit hjerte i dette arbejde vil ære hans minde. Gennem 15 år skaffede V.S.V. midlerne til Flakholmen-lokalerne, som med årene løb op i den nette sum af 1500 kr. årligt. Idag ledes VSV af grupperådet, og ikke mindst skyldes det overbetjent Ejvin Andersen storlæde og trofaste arbejde, at foreldretilslutningen er meget nær ved 100% - ja når vi regner de foreldre med, som stadig er medlemmer, selv om drengene ikke mere er spej-

dere langt over 100%.

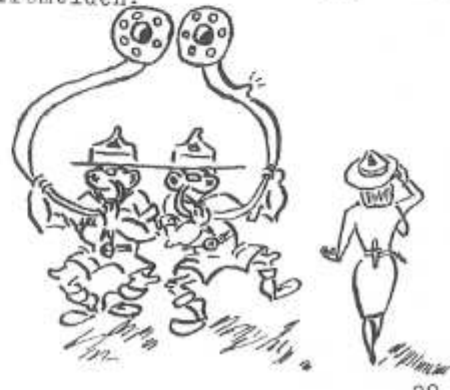
Gamle Grønne har også ydet en værdifuld indsats - dog især overfor divisionshuset Ærkesedet. Men hovedparten af Gamle Grønne er jo gamle Vanløserne, og skulle det gå så galt, at vi ikke kan beholde hytten, ønsker vi intet mere, end at Gamle Grønne slutter op bag Sherwoodstammen. En stor, stærk front af voksne bag spejderne giver bedre betingelser for det arbejde, førerne gør for drengene.

Divisionen føler vi os stærkt knyttet til. Det var naturligt da Louis var divisionschef, men også nu, hvor Børge Neidel står ved roret, har vi vilje til sammenhold med de øvrige Ansgargrupper.

Korpset har vi det bedste forhold til. Vi har ingen gæld og vi stræber efter at følge korpset loyalt.

Hyltebjerg menighed føler vi os som en levende del af. Vi er venner med K-spejderne, FDF, og det øvrige arbejde, som gøres udfra kirken, og vi føler os hjemme i det kristne fællesskab.

Fortiden har givet os minder og traditioner, nutiden er travl med et pres af de store årgange og mange nye tanker i spejderbevægelsen, problemerne er ikke større end de kan overvindes, lokalemangel og lignende. Der er glæde og velsignelse i dagen idag. Og fremtiden er i Guds hånd. Vi er trygge ved fremtiden.

STAMMENS

Blå Bog

DEN HVIDE LILJE.

(Korpsets højeste udmærkelse, som kun tildeles civilpersoner, der har ydet særdeles god indsats i spejderarbejdet).

Pastor Immanuel Rasmussen, grupperådsformand i 10 år.

KORPSETS TAKKEEMBLEM.

(Korpsets takkeemblem kan tildeles civilpersoner, der har ydet en fortjenstfuld indsats overfor en spejdergruppe).

Kontorchef	Axel Flensted
Grosserer	Emil Parup
Værkmester	J. Røjgaard, R.D.
Fru værkemester	Rigmor Røjgaard
Prokurist	Emmanuel Christensen
Overbetjent	Ejvin Andersen
Fru overbetjent	Agnes Andersen
Forvalter	Vilh. Arnfjord
Radioforhandler	O. Aagaard Nielsen
Maskinmester	Christian Rasmussen
Afdelingsleder	Jens D. Ramsing
Overlærer	Edv. Dragsholt
Fuldmægtig	Børge Froholdt

DEN GYLDNE PIL.

(Sherwood-stammens højeste orden. Kan tildeles førere, som har ydet en særlig stor indsats i gruppen. Den gyldne pil bæres på rødt underlag over venstre uniformslemme).

Grupperfører	Svend Aage Jacobsen
Grupperfører	Helge Rasmussen
Grupperfører	Mogens Damby
Tropperfører	Kurt Mølback-Hansen
Distriksassistent	Louis Larsen
Tropperfører	Ole Eskjær Hansen

NICODEMUSORDENEN.

(Ordenen indstiftedes ved en tilfældighed på Kalølejren i 1936. Den består af en lille totempel, som bæres i en rød snor om halsen. Nicodemusordenen er tildelt et utal af stammens venner og spejderbrødre på lejre og ved andre lejligheder i ind- og udland. Alle førere og patruljeførere, der har været medlemmer af Impeesapatruljen siden 1950, bærer Nicodemusordenen med et særligt hemmeligt tegn.)